

Sygn. akt II PK 59/04

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

SSN Maria Tyszel

Protokolant Wanda Cabaj

w sprawie z powództwa M.J.

przeciwko "A." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 listopada 2004 r.,

kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z siedzibą w G.

z dnia 25 listopada 2003 r.,

oddala kasację.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2003 r., Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G., uwzględnił apelację pozwanego Przedsiębiorstwa Techniczno – Handlowego Motoryzacji A. spółka z o.o. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G., w sprawie z powództwa M. J., o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie, w ten sposób, że zmienił zaskarżony wyrok w pkt. II, oddalając powództwo o wynagrodzenie za okres od lipca do grudnia 2001 r., oraz oddalił apelację pozwanego w pozostałej części, a apelację powoda w całości i orzekł o kosztach postępowania.

Według ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, podzielonych w tej części przez Sąd Okręgowy, powód był zatrudniony w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę, (w której - w aneksie z dnia 15 kwietnia 1991 r. - strony ustaliły czterdziestoośmiomiesięczny okres wypowiedzenia umowy o pracę) w charakterze dyrektora, pełniąc nadto funkcję prezesa zarządu. Z dniem 20 czerwca 2000 r. powód przestał być prezesem zarządu spółki i ta okoliczność stanowiła przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę. Rozpoznając apelacje obu stron, Sąd Okręgowy, odmiennie niż Sąd pierwszej instancji, uznał, iż roszczenie powoda o wynagrodzenie może obejmować dwunastomiesięczny okres wypowiedzenia (ostatecznie powód do takiego okresu ograniczył powództwo), biegnący od dnia 1 lipca do dnia 30 września 2000 r., a po wyłączeniu trzymiesięcznego odszkodowania, okres od 1 października 2000 r. do 31 czerwca 2001 r. w oparciu o art. 49 k.p. Sąd apelacyjny jednocześnie wskazał, iż okres niezdolności do pracy (od 1 października 2000 r. do 19 marca 2001 r., w którym powód otrzymywał zasiłek chorobowy) wlicza się do okresu wypowiedzenia i nie powoduje przerwania jego biegu, a tym samym roszczenie o wynagrodzenie za okres od dnia 1 lipca do dnia 31 grudnia 2001 r. nie jest uzasadnione.

W kasacji od tego wyroku pełnomocnik pozwanego zarzucił naruszenie przepisów postępowania - art. 477¹ § 1 k.p.c. co miało istotny wpływ na wynik sprawy (w trakcie rozprawy kasacyjnej zarzut ten został cofnięty), oraz prawa

materialnego – art. 49 k.p., wniósł o uchylenie pkt. 1 zaskarżonego wyroku i „umorzenie postępowania w tej części”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja nie zawiera usprawiedliwionych podstaw. Powód mający zagwarantowany umową o pracę czterdziestoośmiomiesięczny okres wypowiedzenia, pismem z dnia 2 stycznia 2003 r. (k. 281 a.s.) ograniczył swoje roszczenia do zasądzenia wynagrodzenia za okres dwunastu miesięcy wypowiedzenia, z wyłączeniem pierwszych trzech miesięcy, za które już otrzymał wynagrodzenie oraz z wyłączeniem okresu niezdolności do pracy od dnia 1 października 2000 r. do dnia 19 marca 2001 r., w którym otrzymywał zasiłek chorobowy. W piśmie tym powód powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 9 listopada 1994 r., I PZP 46/94, (OSNAPiUS 1995 nr 7, poz. 87), według którego dopuszczalny jest – przyjęty w umowie stron - dwunastomiesięczny okres wypowiedzenia, oraz przywołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1983 r., I PRN 139/82, (OSNC 1983 nr 9 poz. 138), wskazujący, iż pracownik może otrzymać – na podstawie swego wyboru - za okres niezdolności do pracy z powodu choroby, albo wynagrodzenie za pracę, albo zasiłek chorobowy.

W okolicznościach sprawy powód, dochodząc wynagrodzenia za okres od dnia 20 marca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2001 r., w istocie liczy bieg okresu wypowiedzenia od czasu zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego. Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić i trafnie w związku z tym Sąd Okręgowy uznał je za niedopuszczalne, gdyż w świetle przepisów kodeksu pracy nie jest możliwe uznanie, że w okresie wypowiedzenia umowy o pracę nastąpiła przerwa jego biegu. Sąd Najwyższy w pełni to stanowisko aprobuje, stwierdzając iż wobec dwunastomiesięcznego terminu wypowiedzenia umowy o pracę, okres niezdolności do pracy od dnia 1 października 2000 r. do dnia 19 marca 2001 r., w którym powód otrzymywał zasiłek chorobowy, wlicza się do okresu wypowiedzenia i nie powoduje ani przerwania jego biegu, ani też jego przedłużenia. Oznacza to więc, że w rozpoznawanej sprawie powodowi przysługiwało wynagrodzenie jedynie za okres od dnia 20 marca 2001 r. (ustanie pobierania zasiłku chorobowego) do dnia 30 czerwca 2001 r., czyli za pozostały okres dwunastomiesięcznego wypowiedzenia.

Podobne stanowisko zostało zajęte w przywołanym przez powoda wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1983 r., I PRN 139/82, w którym Sąd Najwyższy zmieniając wyrok sądu drugiej instancji wskazał, iż okres pobierania zasiłku chorobowego w czasie trwania wypowiedzenia nie podlega odliczeniu od tego okresu.

Także w wyroku z dnia 9 grudnia 2003 r., I PK 81/03 (Prawo Pracy 2004/7-8/61) Sąd Najwyższy wskazał, że wynagrodzenie za pracę, w sytuacjach przewidzianych w ustawie z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 60, poz. 636 ze zm.), zostaje zastąpione zasiłkiem chorobowym, przyznawanym na zasadach określonych w tej ustawie. Przepis art. 12 tej ustawy wyklucza jednocześnie pobieranie zasiłku i wynagrodzenia za pracę. Zasiłek chorobowy zastępuje wynagrodzenie za pracę, gdy pracownik z powodu choroby nie może świadczyć pracy i występuje z wnioskiem o przyznanie zasiłku.

Odnosząc tę zasadę do pracownika żądającego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, można przyjąć, że wynagrodzenie nie przysługuje za czas pobierania zasiłku chorobowego. Gdyby pracownik, z którym rozwiązano umowę o pracę z naruszeniem przepisów, pozostawał w stosunku pracy, nie zachowałby prawa do wynagrodzenia w okresie, za który przyznano mu prawo do zasiłku chorobowego. Zastąpienie prawa do wynagrodzenia prawem do zasiłku chorobowego występuje tylko wówczas, gdy pracownik nie mógł wykonywać pracy i o takie świadczenia wystąpił. Sama niezdolność do pracy z powodu choroby nie pozbawia pracownika prawa do wynagrodzenia, jeżeli mimo choroby świadczył pracę.

Fakt, że w okresie wypowiedzenia, powód był zwolniony od świadczenia pracy, nie może oznaczać, że w tym okresie nie mógł korzystać z zasiłku chorobowego. Skoro przedłożył on zaświadczenie o niezdolności do pracy i otrzymał za ten okres zasiłek chorobowy, brak podstaw do dochodzenia za tenże okres wynagrodzenia za pracę (także w formie różnicy między otrzymanym zasiłkiem chorobowym a wynagrodzeniem za pracę).

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393¹² k.p.c., orzekł jak w sentencji.